

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα υπό 'Εμμάννου Χάλβεργ.

(Συνέχεια.)

Τὸ κοράσιον ἐσώπα καὶ ἐφαίνετο ἀκροώμενον.

«Τὸν πατέρα μου — να! — εἰπε μετ' ἔμφασεως. «Ἄλλα τὴν μητέρα! — » «Ἡ ἀλλή λέξις δὲν ἡκούσθη ἀλλ' ἐξεφράσθη διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς δηλωτικάτης.

«Διὰ τί ὁχι τὴν μητέρα σου;» ἥρωτεν ἡ Μερτσέδες.

«Ἄντι ν' ἀπαντήσῃ, ἡ Καρμελίτα ἐπλησίασε περισσότερον πρὸς τὴν θείαν τῆς καὶ ἐπιέσθη πρὸς αὐτήν. Ἡ κίνησίς αὐτῆς φύμει φαστῶς εὐγλωττον, εὐνόητον ὄμιλιαν.

«Εἰς τὸ ἔξης λοιπὸν νὰ ἔρωτάς τὴν μητέρα σου, καὶ νὰ μὴ γράφης πλέον τόσον κακά σέματα, ἀλλὰς παίρνεις κακοὺς βαθμοὺς καὶ μένεις 'σ τὴν ίδια τάξιν.»

«Ἐτσι κ' ἔται δὲν θὰ προβιβασθῶ ἐφέτος.» Εἶπεν ἡ Καρμελίτα.

«Δὲν σὲ ἔννοω. Διατὶ δὲν θὰ προβιβασθῆς;»

«Ἡ Καρμελίτα ἐνηγκαλίσθη τὴν θείαν τῆς μετὰ σφοδρᾶς τρυφερότητος καὶ εἶπε: «Θὸ πάω μαζῆ σας 'σ τὴν Ἰταλία. Δὲν πηγαίνω πλέον 'ς τὸ σχολεῖο. 'Α! πῶς θὰ κυττάζῃ ἡ 'Αννα, δταν τὸ μάθη!»

«Ἡ 'Αννα! Ποιά είνε ἡ 'Αννα;»

«Ἡ 'Αννα Βέρερ. Ἡ θυγατέρα του ἐπιστάη.»

«Μήπως εἰν' αὐτῇ πον είσουν μαζῆ της 'σ τὴ σοφίτα;»

«Ἡ Καρμελίτα κατένευσεν, ἀλλὰ ταχέως μετέβαλε τὴν ὄμιλιαν καὶ εἶπε:

«Θέλετε τῷρα νὰ σᾶς παίξω τίποτε 'ς τὸ πιάνο; — » Ἐρωτήσεις περὶ τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου προετίμα ν' ἀποφεύγῃ.

«Ἡ Μερτσέδες ἔλαβεν αὐτήν ἐπὶ τὸν γονάτων καὶ ἤρχισε νὰ τὴν νουνθετῇ μετὰ μητρικῆς στοργῆς. Τὸ παιδίον ἤκροστο μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων της, καὶ τὸ πρόσωπόν του προσέλαβεν αἰφνίης σοβαρόν καὶ πανηγυρικόν τι ύφος, ως ἂν εὶς εὐρίσκετο ἐν τῇ ἑκκλησίᾳ καὶ ἦκουε τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἀμρονίας τοῦ ὄργανου καὶ τοὺς λόγους τοῦ ιεροκήκους.

Καὶ ἐν τῷ δωματιών ἔτνες τοσαύτη δροσερότης, καὶ ἔξω δὲν ἦλιος ἐπλημμύριζε τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς κήπους. 'Οξεῖαν δύμην πέξου ἔφερεν ἐπάνω δὲ ἀλλ' μεν' ἐαυτὸν καὶ διῆγειρεν ἀναμνήσεις καὶ ἔγεννα αἰφνίδιον σφοδρὸν πόδον τοῦ ἐν ὑπαίθρῳ περιπάτου.

«Παρακαλῶ!» ἔφωναζε τὸ κοράσιον μετὰ σφοδρότητος, «πάμε ἔξω 'ς τὸν κῆπο, 'ετδ' δάσος. Παρακαλῶ — πάμε!»

«Πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ παίξῃς ἀκόρα κατὰ τι 'ετδ' πιάνο, Καρμελίτα.»

«Τι νὰ παίξω;»

«Τὸ τελευταῖο κόμματι, περὶ τοῦ ὄποιον φυλλῆσαρεν ἔχθες.»

Ἀρέσως τὸ κοράσιον εὑρέθη καθισμένον περὰ τῷ κλειδοκυρβάλῳ, ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα, ἐτακτοποιήθη ἀνέτως καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἔμενεν ἀκίνητον, ἀλλὰ οἱ πόδες ἐκινοῦντο κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς. Μετ' ἀκρας τελειότητος ἐξετέλεσε τὸ ἐπιβλῆντα αὐτῆς ἔργον, ἤδυνατο τις δὲ νὰ μειδιάσῃ βλέπων τὸ μικρὸν ἐκείνο πλάσμα μετὰ τοσαύτης ἀσφαλείας καὶ χάριτος νὰ παίξῃ ἀρκούτως δυσχερές μουσικὸν τεμάχιον.

Ἀφοῦ τὸ ἐτελείωσεν, ἐστράφη ἐπὶ τοῦ πειστροφικοῦ καθισματος καὶ παρετίρησε τὴν θείαν της. «Ἡ κόμη ἐκάλυψε τὸ μέτωπον καὶ διεχείτο ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ κορασίου. — Τὸ δὲν τῆς ἀσθενείας ώχρον ἐπὶ πρόσωπόν του πειρεβάλλετο υπὸ τῆς μελαίνης κόμης ως ὑπὸ πλασίου.

«Ἐλα 'δω!» ἔφωναζεν ἡ Μερτσέδες, ἐλκυσθείσα υπὸ τῆς ιδιορύθμου ἐκείνης καλλονῆς τοῦ κορασίου, «Ἐλα! Ἐπαύξεις πολὺ φροῦτα!»

Καὶ μὲν ἐν πήδημα ἡ Καρμελίτα εὑρέθη μετὰ τρυφερότητος πλησίον τῆς θείας, καὶ μετὰ τρυφερότητος πειρεπτήθη αὐτήν.

Τὴν στιγμὴν ταῦτην ἀνέῳξε τὴν θύραν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία, καὶ νεύσασα ὀλλγον τι τὴν κεφαλὴν ἀνευ ἐκφράσεως εἶπεν. «Θέλετε νὰ ἔλθετε 'ς τὸ πρόγευμα;»

Μετὰ τινὸς ἀμπυχανίας ἡγέρθησαν ἡ Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα, ἀμφότεραι συγκεχυμέναι ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ἔμφασισεως τῆς γυναικός, της δόπιας ἡ θέα ἐπενήργει ἐπ' αὐτῶν ως ἡ θέα ἀντιπαλητικοῦ ζώου, ως πνικτική δύση, ως γένον τι καὶ ψυχρόν, τοῦ δόπιον ἐπιδυμεῖ τις ν' ἀπαλλαχθῆ δύσον τάχιστα.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα ἔκαμαν ἔνα

περίπατον εἰς τὸ μικρὸν δάσος, καὶ δὲν Κατιούσαν μετὰ συνθέμενον αὐτάς. «Ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία ὀδηγήσει τοὺς γονεῖς της εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐπαύλεως. «Οπως καὶ πρότερον συνήθως, ἡ Καρμελίτα ἔτρεχεν ἐμπρός, ἐνίστητο δὲ ἐκρεμάστηκε πάντα τὸν βραχίονα τῆς Μερτσέδες. Ἀφοῦ ἐφράσαν εἰς τὸ ὑψηλόν ἐκεῖνο, τὸ δόπιον δεξιόθεν ἔχωριζε τὸ ἄνδηρον ἀπὸ τοῦ δάσους, δὲν Κατιούσαν μετὰ συνθέμενον τὴς Μερτσέδες. Ἀφοῦ ἐφράσαν εἰς τὸ δάσος, καὶ δὲν Κατιούσαν μετὰ συνθέμενον τὴς Μερτσέδες.

«Τότε πιάσε με τούλαχιστον ἀπὸ τὸν βραχίονα. — Καρμελίτα, τρέχα ἐμπρός!»

«Ἐνψιφ ή Μερτσέδες ἐτακτοποίει διποσθεν τὸ συρόμενον ἔνδυμα της, δὲν Κατιούσαν μετὰ συνθέμενον τὴν φραστικήν της.

«Βλέπεις; τῷρα βίχεις! Δὲν ἐπρέπει νὰ ἔνδυσθω εἰς τὴν ἐπιμονήν σου,» εἶπεν ὁ Κατιούσα, ἐν φραστικήν την ἀνωφέρειαν.

Πράγματι ἡ Μερτσέδες ήτο παντελῶς ἐξηντλημένη υπὸ τοῦ κόπου καὶ ἰσθμανεν, οὐτως μοτε δὲν Κατιούσαν μετὰ συνθέμενον τὴν φραστικήν πάλιν ταχέως καὶ νὰ φέρῃ ἐν τραπέων, τὸ δόπιον ἔχειν ψηφίσκει.

«Εκεὶ κάτω εὗρε τὴν Καρμελίταν ζητοῦσαν μετὰ σπουδῆς νὰ εἴηρη ἐν τετράφυλλον τριφύλλιον. Ἡ μικρὰ δὲν ἔχειρε τι νὰ εἴπῃ.

«Ο Κατιούσαν αναβαίνων πάλιν τὴν ἀνωφέρειαν, ἐκείνην ὄψινε τὰ βλέμματά του καὶ εἶδε τὴν Μερτσέδες ισταμένην καὶ ἐστηριγμένην παρὰ τὸν κορμὸν ἐνδός δένδρου, καὶ ἔχουσαν φοει μετὰ πόδου τεταμένους τοὺς βραχίονας. Εἶχεν ἀφιερέσθη τὸν πιλόν της ἀπὸ τὸν φλογεροῦ μετάπονο, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐπαίζον αἱ διά μέσου τῶν δένδρων, εισδόντους καὶ ἀντανακλώμεναι ἀκτίνες τοῦ ἥλιου. Ἡτο ἀπεριγράπτως φραστική τὴν στιγμὴν ταῦτην. Καὶ ἡδη δὲν Κατιούσαν ἔφωναζε τὸ δόνρον της, καὶ ἐκείνη κατεβίβασε τοὺς τεταμένους βραχίονας.

«Μή, δχι. Σήκωσε τοὺς πάλιν, ἀκόμη μίαν φοράν, τοὺς βραχίονάς σου. Μερτσέδες! — ἔφωναζεν δὲν Κατιούσαν ικετευτικῶς.

«Ἀκόμα μίαν φοράν!» ἐπανέλαβε καὶ ἐσταμάτησεν ἐν τῇ πορείᾳ του.

«Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται.»

«Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται; Τῷρα ἀπεχαιρέτισε τὸ Δρόννιγχωφ. Θέλεις νὰ χαρίσης περισσότεραν προσοχὴν εἰς τὴν ἀλψινον φύσιν παρὰ εἰς ἑρμέ;» Ταῦτα λέγων δὲν Κατιούσαν πρὸς αὐτήν.

«Πρέπει νὰ εἴμαι φρόνιμη, ἀφοῦ δὲν είσαι σύ.»

«Δὲν εἴμι ἐγώ φρόνιμος;»

«Ἡ Μερτσέδες δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

«Μίλησε, Μερτσέδες, ἀπάντησε μοῦ.»

«Μή μ' ἔρωτάς, Κατιούσα. Τὸ ξέρεις δλα,» ἀπήντησεν δὲν Κατιούσα μὲν ικετευτικὸν ύρος καὶ οἱ ὄφιδαλμοι τῆς ἐπλανῶντο ἀνήσυχοι τῆς δεκατεσσού. «Ἄν δὲν εἴσενται διεισιανοὶ ισχυρόδες, ἀν δὲν σὲ ἐμπιστεύδην, πῶς ἀντέλμων νὰ ἔλθω πάλιν εἰς Δρόννιγχωφ;»

«Βεβαίως! — Ἀλλ' ἐπειδὴ πάντοτε σὲ ἐπλησίαζε, ως ὄφειλον καὶ ως γνωρίζεις, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρῆς τὴν παράκλησιν μου ὡς ἀπρεπῆ. — Αγνός, τίμως ἔρως μᾶς συνδέει!»

«Ναι! Τραβᾶμε κάθε λογῆς τεχνητούς κύκλους πέριξ μας!» ἀπήντησεν δὲν Κατιούσα τὸν κόρη σύννους. «Καὶ τὰ μικρὰ πανιά τραγουδοῦν εἰς τὸ σκοτάδι, διὰ τὸν κύριον τοῦ φύσιον των.»

Πόσον εἴσαι φρόνιμη, πόσον εὐγενής, πόσον λεπτή καὶ τρυφερά εἰς τὰ αἰσθήματα σου, Μερτσέδες!» ήρχισε λέγων δὲν Κατιούσα καὶ ἐπειράθη νὰ τὴν πειριπταχθῇ.

«Ἀλλ' ἡ κόρη ἀπέκρισεν αὐτὸν μετὰ τρυφερότητος καὶ σχεδὸν ἀνεπιστημένης καὶ ἀπεστράψη ἀπ' αὐτοῦ. Ἐπῆλθε βραχεία τις σιγή. Ἀμφότεροι ἐσιπωπον. Ἀμφότεροι ἡγωνίζοντο βαρύν ἀγάντα.

«Πῶς νὰ εἴρω τὸ θρανίον. Τὸ βλέπω ποὺς ἀσπρίζεις ἀνάμεσα 'ς τοὺς θάμνους,» εἶπε τέλος δὲν Κατιούσα διακόπτων τὴν σιγήν.

«Οχι, παρακαλῶ, μὴν πᾶς. Τῷρα είμαι ἐντελῶς καλά. Πέμψε ἐμπρός! ἐμπρός!

«Ο Κατιούσαν εἴμενις ἀκόμη μίαν φοράν τὸν βραχίονά σου, Κατιούσα;» εἶπεν δὲν Μερτσέδες καὶ παρετίρησεν αὐτὸν μὲ τοὺς φραστούς ἀσθενεῖς

όφθαλμος της, οἵτινες τὰ πάντα ἔχαριζον καὶ δύως τὰ πάντα ἡροῦντο· ἔλαβεν εἰτα τὸν βραχίονά του καὶ ἐβάδισεν δλίγα τινὰ βήματα εἰς τὰ ἐμπρός.

Τὴν στιγμὴν ταῦτην ἔτριξαν εἰς τὸ πλάγιον μέρος οἱ κλάδοι καὶ διὰ μέσου τῶν διασπασθέντων φυλλωμάτων ἐφάνη τὸ ἀντιγανοειδὲς πρόσωπον τῆς Καρμελίτας μὲ τὴν κατάμαυρον καὶ πυκνὴν κόμην.

«Ἄ, ἄ! Νά ιδήτε τί φέρων!» ἐφώναξε γελώσα καὶ σκητώσα ὑπὸ χαρᾶς, καὶ πλησιάσασα ἐδωκεν εἰς τὴν θείαν τῆς Μερτσέδες ἐν τριψύλλιον μὲ τέσσαρα φύλλα εἰπόσα «Διά σέ!»

«Οτε δὲ Καΐῳ καὶ ἡ Μερτσέδης ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ γηλόφου, ἡ Καρμελίτα ἥτις ἔζερεν δλίγον τι δόπισ, ἀσχολουμένη εἰς τὸ νὰ δέση μίαν λυθεῖσαν ταινίαν τοῦ ὑποδήματός της, ἐφώναξε: «Θεία, πάσσε με.» Καὶ ὅρμασσα, ταχεῖα, φεγγάκτις ἥλιον, εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μερτσέδες, ἥτις εἶχεν ὑποκλιμῆ μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας ὅπους ὑποδεχθῆ τὸ κοράσιον.

«Ἄντε ἑδῶ ἀνήκει εἰς ἐμέ! Αὔτε είνε τὸ σον, ιδίκον μου δσον καὶ ιδικόν σου, Καΐῳ!» ἐψιθρίσεν ἡ Μερτσέδης, πιέζοντα πρὸς τὸ στήθος της τὴν Καρμελίταν μετὰ σφροδρότητος ἄμα καὶ τρυφερότητος. «Ω, ἀφησό το μαζῆ μου, ἐν δσῳ ζῷ! ἀφησό μου το, Καΐῳ!» προσέθηκε καὶ κρύφια δάκρυα ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου.

Ἐπηλθον βροχεραὶ ἡμέραι καὶ ψύχος, ἀν καὶ ἥτοι ιονλιθικοὶ μῆν. Οἱ διάδρομοι ἐν τῷ ἀνδρῷ είχον μετατράπη σχεδὸν εἰς τέλματα, πανταχοῦ ὑγρασίας καὶ λάσπαι.

Εἰς τοὺς τοίχους τῶν σιτοβολῶνων καὶ τῶν ἄλλων διὰ τοὺς ἐργάτας οικοδομημάτων ἐσχηματίζοντο φλυκτανοειδῆ δγκάματα καὶ ἀπεσπάτο ἡ ασφεστος καὶ τὸ κονίσια; ἐν δὲ τῇ ἐπαύλει ἡ ὑγρασία εισέδυσεν ἀπὸ τῆς στέγης διὰ μέσου τινῶν ἡραιμένων κεράμων καὶ ἡ δροφή ἔσωθεν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐδείκνυεν αἴφνης κιτρινόχρουν τι ιχνογράφημα, διόπερ δὲν ἐποιήθη βεβαίως ὑπὸ χειρὸς ζωγράφου.

Βροχή, ράγδασια βροχή καὶ θνελλά, ἥτις ἀπέσπα ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ φύλλα, ἐκοιλαίνε τὸ δεσμαρτυροῦσας σωλῆνας τῶν ὁροφῶν, περιεκύλωντε τοὺς ψηλολοιδοὺς σωροὺς τῆς κόπρου μὲ μικρὰ λίμνας καὶ μετεποίει αὐτοὺς εἰς νήσους, ἐπότιζε τὰς ἀχυροσκεπεῖς ἀπόδημας μὲ διαπεράστικὸν ὑγρόν, καὶ μετέβαλε τοὺς διαδρόμους τοῦ κήπου καὶ τοῦ ἀνδρίου, τὰ χλοερὰ ἐδάφια, τὰς πρασιάς καὶ τὰς μικρὰς πλατείας εἰς τέλματα καὶ ἔλη.

Ἐν τῷ μικρῷ παρὰ τῇ ἐπαύλει δάσει ἔκειντο ὑπὸ τῆς καταιγίδος καταβληθέντα δένδρα καὶ συντεθραυσμένοι κλάδοι· ὁ ἄνεμος ἐπέρα καταστρεπτικὸς διὰ τῶν βεβρεγμένων φύλλων, ἐστρίζε διὰ τῶν ἀκουσίων κιλινούσων καὶ ανδις ἀνορθουμένων κορυφῶν τῶν

νεαρῶν δένδρων καὶ ἐθέριζεν οὐ μόνον ἀσθενῆ καὶ ἀρρωστα ἀλλὰ καὶ ὑγιῆ αἰτῶν μέρη ἐν τῇ ἀγρίᾳ ὅρμῃ του. Ἐν ταῖς ἀλλοτε ἀνδροῖς καὶ ἀπεξηραμέναις τάφροις ἐκελάρυζον ἀρτιγέννητοι πηγαὶ, αἰτίνες ἥδη ἐξήρχοντο ἐκ τῶν κοιτῶν καὶ διαχειμεναι ἀνὰ τοὺς λειμῶνας ἐπλημμύριζον τὰ πάντα.

Τὰ κτήνη, μεδὲ ὑπομονῆς ἀνδιστάμενα πρὸς τὴν πλαγίων καθορμάσαν βροχήν, ἰσταντο συνεστιρωμένα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, μὲ κεκλιμένας τὰς κεφαλάς· διάβροχοι καὶ παγωμένοι περιέμενον ὕσαντως καὶ οἱ φερβόμενοι ἵπποι ἐν συγῇ καὶ νωμεῖς τὸ πέρας του νετοῦ.

Αλλ' ἐκάστη γένα πρωΐα ἐδεικνυε πάλιν τὸν υπόμαυρον, δχρον, τὸν ὄπισθεν πυκνῶν καὶ βαρέων καλυμμάτων ἀπαίσια κρύπτοντα οὐρανὸν καὶ ἀπεστέρει τὰ ἀψυχα ἀντικείμενα ἐν Δρόννιγχωφ πάντων τῶν θελγήτρων ἐκείνων, ἀτινα παρέχουσιν εἰς τὴν ἀνυχον φύσιν αἱ φραΐαι, διαγηγεῖς, εὐηλιοι ἡμέραι.

Η Κακοκοιρία αὐτὴ ἐπῆλθεν ἥδη ἀφ τῆς ἡρας. δ. Καΐῳ ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀμβούργου, τὸ δὲ ἀπελπιστικὸν χρώμα, ἐν φεριεκαλάπτετο ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἥδη ναυτελέση ἦ εἰς πᾶν ἄλλο νὰ συντελέσῃ ἢ εἰς τὸ νὰ φαιδρύνη τὴν καὶ δι' ἄλλας αἰτίας, καὶ διὰ τὴν ἀποχώρησιν ἀπὸ τῆς Μερτσέδες τεθλιμένην ψυχήν του.

Πρὸς τούτους καὶ αἱ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἀφιχθεῖσαι ἐπιστολαὶ ἀνήγγελλον δυσαρέστους εἰδήσεις. Ἡ ἐν Λαοδίνῳ φίρι μα είχεν ὑποστῆ ἀπροσδόκητόντινα ἀπώλειαν, καὶ ἄλλαι δὲ ζημιαὶ ἐφαινοντο ἐπικείμεναι ἐνεκα τῆς πτώσεως τῶν χρεωγράφων.

Ο Καΐῳ οὐδέποτε ἀμίλει περὶ τῶν οἰκονομικῶν του. Οὐδὲ αὐτὴ ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία ἐγίνωσκεν ἀκριβέστερόν τι περὶ τοῦ μεγέθους τῆς περιουσίας του. Αλλὰ περὶ μικρῶν ἀποτυχιῶν καὶ δυσα-

ρέστων συμβάντων πάντοτε ἀνεκοίνων αὐτῇ τὰ δέοντα μετὰ φιλικῆς συγκαταβατικότητος. Οὕτω ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία ἔμαθε καὶ τὴν φορὰν ταῦτην τὰς δυσαρέστους εἰδήσεις, αἰτίνες ἐρυτίδουν τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρός. Εερόμαζεν δτε ἤκουσεν παρ' αὐτοῦ τὸ μεγέθος τῆς ζημιας, ἥτις προεκλήθη. διὰ τῆς χρεωκοπίας ἐμπορικοῦ τίνος οίκου ἐν τῇ Νοτιώ Αμερικῇ.

Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομία. Ἐν γένει εἰμι ποροῦμε πόλλα πράγματα νὰ μεταρρυθμίσωμεν οἰκονομικώτερον. Εἰσαι πάρα πολὺ καλός, Καΐῳ, καὶ πάρα πολὺ γενναιόδωρος. Κανεὶς δὲν σοῦ εὐγνωμών δι' δσα κάνεις· καὶ τοιαῦτα δυστυχήματα μᾶς ὑπενθυμίζουν ἐν τούτοις δτε πρέπει πρωτίστως νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸν εαυτὸν μας.

Ο Καΐῳ θὰ ηδηριστεῖτο περισσότερον, δν ἡ σέγυρός του μετεχειρίζετο γλυκεῖς, τρυφεροὺς λόγους δπως ἀποσοβήσῃ ἐκ τοῦ νοῦ του τὰς θλιβερὰς σκέψεις καὶ μερίμνας. Η δλονὲν σφροδρότερον προτεινόμενη καὶ ὑπερασπιζόμενη οἰκονομία καὶ φειδωλία

ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΕΝΗ Εικὼν ὑπὸ August Wolff.

της γυναικός προκατελάμβανεν αὐτὸν ἐναντίον της, διεῖσπέραν τινὰ τῷ ὑπέβαλε πάλιν νέας προτάσεις περὶ οἰκονομίας, χαρερπεῖς καὶ στενόκαρδους, ὃ Καΐῳ ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν διέκοψε τὴν ὄμιαν τῆς καὶ εἶπε:

«Δὲν πρέπει πάντοτε δὲ ἀνθρωπος νὰ φροντίζῃ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι ἔχουσιν ὡσαῦτας δικαιώματα νὰ γάσσοι. Μή μου ὑποβάλλῃς σχέδια οἰκονομίας πρὸς γῆματα τῶν ὑπαλλήλων μου. Πᾶς εἰμπορὸς νὰ γῆσσον οἱ ὑπάλληλοι μου, ἀνὴρ ἀφριδίας περικόψω καὶ ἐλαττώσω τοὺς μισθῶν των; Καὶ μὲ ποιῶν συνειδήσιν εἰμπορῶ νὰ διαπράξω τοιαύτην χαρέρπειαν; Ἐπ' ἐναντίας, μετὰ μακροχρονίου πιστήν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθηκόντος τοῦ δικαιούσται ἔκαστος νὰ περιμένῃ αὐξησιν τοῦ μισθοῦ του, — οὐχὶ ἐλάττωσιν. "Οστε, σὲ παρακαλῶ, μή μου ἀναφέρῃς πλέον τοιαῦτα σχέδια οἰκονομίας. Δὲν θέλω πλέον ν' ἀκούσω τίποτε περὶ τοιούτων προτάσεων. Τάς γῆμας, τάς ἀντέργατα, καὶ τώρα μένω γῆμας μὲ τὴν σκέψιν διὰ τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Θά σον προτείνω δρῶς ἔγω κατὶ τι ἀλλο; Μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ Δρόννιγχαρφ — καὶ νὰ μεταβάνων εἰς ἄλλο τι μέρος χώριν ἀλλαγῆς ἐντυπώσεων καὶ γάριν διασκεδάσεως. Νομίζω διὰ εἰναις καλόν, νὰ ὑπάγωμεν εἰς θαλάσσια λουτρά.

Ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία ὑψώσε πρὸς αὐτὸν ἐκπληκτα βλέψαμα. Εἰς τοιαύτην στιγμὴν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦ περιοτάτους ἀπήτουν περιορισμὸν τῶν ἔξδων, καὶ διὰ τοῦ αὐτῆς ἀκαταπάντως ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ ἐπανορθωθῶσιν αἱ γῆμαι, ὃ Καΐῳ προέτεινε νὰ θυσιάσωσιν ἀκόμη χιλιάδας τινάς μάρκων χάριν διασκεδάσεως! Πλὴν τούτου δὲ, ἀνὴρ γονεῖς της, οἱ Σλειβεν, ἡ ἀδελφὴ της Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα ἔμελλον νὰ μείνωσιν ἐν ἕτος ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ διαμονὴ των αὐτῆς θάτη ἔστοιχεν ἀκόμη πολλὰ ἄλλα χρήματα· καὶ τὰ ἔξδοια ταῦτα δὲν τὰ είχε καν λάβη ὥπ' ὅψιν εἰς τοὺς λογαριασμοὺς της ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία.

ὢ Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος παραπονεῖσαι διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτῆν γῆμαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο προτείνεις τὴν αὐτὴν στιγμὴν περιττάς

δαπάνας, καὶ σπατάλην, Καΐῳ ἥρχισεν ἡ γυνὴ. «Ἐπρεπε νὰ σκεπτώμεθα καὶ διὰ τὰ τέκνα μας. Ἐκαστος ὑπόκειται εἰς τὴν τύχην, καὶ ἐπομένως ἔχει τὸ καθῆκον νὰ συλλογίζεται πάντοτε τὰς μεταβολὰς της! Αἱ ἔξαρτες εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἰμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀποδείξεις τοῦ ἐναντίου. Δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην ἡμέραν παραδείγματα, τὰ διοῖσα μᾶς διδάσκουν διὰ καὶ αἱ μεγαλήτεραι περιουσίαι ἀφανίζονται καὶ καταστρέφονται αἰρονιδῶς, καὶ ἡ τύχη ἐν γένει εἰναις ιδιότροπος καὶ εὐμετάβολος; Δὲν θὰ ἥτο, νομίζω, κολλήτερον νὰ ἀποσύρῃς τὰ κεφάλαια σου ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐν Λονδίνῳ τράπεζαν καὶ νὰ ἀγοράσῃς χρεωγραφα τοῦ κράτους;

Ο Καΐῳ εἰς αὐτὴν τὴν ὄμιλιαν τῆς γυναικός του δὲν ἔδωκε καρμίλαν ἀπάντησιν.

«Δοιπόν, Καΐῳ, τι λές;»

«Ἡ περιουσία τῆς Καρμελίτας είναι ἔξησφαλισμένη. Ἐκεῖνος, διστις, θὰ τὴν νυμφεύῃ μάλι φοράν, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον καρμίλαν φροντίδα, ἀκόμη καὶ ἀν μόνους τοὺς τόκους μεταχειρίζεται», ἀπήντησεν δὲ Καΐῳ μετ' ἐπιπολαστήτος. «Βεβαίως, διὰ τὸν Καΐῳ καὶ διὰ τὴν Ιουλίαν πρέπει ἀκόμη νὰ ἐργασθῶ. "Αν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ ἀνάγκη, θὰ ἔκαμπνα τοῖς πρὸ πολλοῦ αὐτὸν τὸ διοῖσον μὲ συμβουλεύεις νῦν πρέξω."

«Ἡ γυνὴ ἥκροατο μετὰ συντονωτάτης προσοχῆς. "Ετοι λοιπόν! Τὰ πάντα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν Καρμελίταν! Μόνον αὐτὴν ἐσκέπτετο δὲ τὸν Καΐῳ, πρῶτον διὰ αὐτὴν ἐφρόντιζε! Ἡ τύχη τῶν Ιδιων τῆς τέκνων ἥτο λοιπόν. δευτερεύοντος γῆτημα! Μάλιστα δὲ φιλολόγει μὲ ἄλλας λέξεις δὲ Καΐῳ διὰ ἀπέθνησε σήμερον, τὰ τέκνα της σμενον εἰς τὸν δρόμον.

«Δὲν μοῦ λές, Καΐῳ: τὸ Δρόννιγχαρφ δὲν εἰναις ἐλεύθερον ἀπὸ χρέους,» ἥρωθεσεν ἡ γυνὴ μετὰ περιεργείας, κρύπτουσα διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τὴν φροντίδα ἡν ἀπησχόλει τὸ πνεῦμά της.

«Ναι, εἰναις ἐλεύθερον, ἀλλ' ἔκαμπνα τοῖς πολὺ σημαντικόν. Ισως μὲ τὸν καρδόν —»
(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Η. Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ο Η', μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 257).

2. ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙ ΘΕΙΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Vermehren, (ἐν σελ. 261).

3. ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Josef Heydendahl, (ἐν σελ. 265).

Ἡ φύσις περιεβλήθη τὴν χειμερινὴν αὐτῆς στολήν, τὸ μονοτόνως λευκὸν καὶ ψυχρὸν αὐτῆς ἔνδυμα, ἐκ τοῦ ὄποιον τὰ γεγυμνωμένα δένδρα ὑψοῦσι πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ἀφύλλους κλάδους των ὡς ἰκετευτικῶς τεταμένους βραχίονας. Ὁ ἄνεμος, διστις τὸ θέρος μετὰ δύνειροπόλου ψιθυρισμοῦ διέβαινε διὰ τῶν πυκνῶν καὶ πρασίνων φυλλωμάτων καὶ ἔσεις κυματοειδῶς τοὺς στάχεις τῶν ἀγρῶν, τώρα πνέει συρίττων καὶ δολιούγων διὰ τῶν γυμνῶν κλάδων, καὶ παγώνει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὑπολειφθέντος ὁδοπόρου, διστις μετὰ πόδου σπεύδει πρὸς τὴν θερμὴν τοῦ οἴκου του ἐστίαν. — Πρὸ δύλιγων ὥρῶν ὁ οὐρανὸς ἥτο καταπόρφυρος πρὸς δυσμάς, εἶτα δὲ προσέλαβε πρασίνην δψιν, καὶ μετὰ ταῦτα σκοτεινήν, ὀλονέν σκοτεινοτέραν βαθυκύανον χροιάν, ἐν ἥ τὰ στίφη τῶν ἀστρων ὡς ἐσπαρμένοι ἀδάμαντες μαρμάρουν καὶ λαρποκοποῦσι. Τώρα δὲ ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ χλωμὴ σελήνη, καὶ διαχέει ἐπὶ τῶν ἀτεγών ἀντικειμένων τὸ ψυχρὸν καὶ νεκρικόν της φέγγος. Πρὸ μικροῦ ἐκαλύπτετο ἔτι ὑπὸ τῶν πυκνῶν πέπλων τοῦ ὄριζοντος, ἀλλ' ἥδη ὑπερβᾶσα τὰ σκοτεινά ὄρη, διασχίζει μὲ τὸ χρυσοῦν τῆς φως τὴν περικεχυμένην ὄριχλην, καὶ παρουσιάζει πρὸ τῶν ὄμράτων ἥμιῶν

μαγικήν, μυστηριώδη εἰκόνα, ἥτις μᾶς χαιρετίζει ὡς παραμύθιον τῶν παιδικῶν μας ἡμερῶν. Οὐδὲν διακρίνομεν ἐν τῇ εἰκόνι ταύτη εὐκρινῶς διαγεγραμμένον, ἀλλὰ τὰ πάντα βλέπομεν συγχεόμενα καὶ συνυφαίνομενα ἐν τῷ περικεχυμένῳ φωτεινῷ πέπλῳ, ἔξ οὐ τὰ δένδρα καὶ οἱ δάμνοι ἀνακύπτουσιν ἀμυδρῶς καὶ ἀορίστως διαγραφόμενα. Τώρα ἥλθε καὶ ἡ ὥρα, καὶ διὰ τὰ δειλὰ θηρία τοῦ δάσους θεωροῦσιν ἔαυτὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ τῶν ἐνεδρῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ βάθυος τῶν θαυμοσκεπῶν καὶ ἀπροσίτων αὐτῶν κευθύνων ἔξερχονται ἥδη ἀδούμενα ὑπὸ τῆς πείνης. Μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ προφυλάξεως διαβαίνουσι κατὰ σειράν διὰ τοῦ δάσους, ἀθορύβως παταύντα ἐπὶ τῆς βαθείας χιόνος. Σπανιώτατα ἀκούει τὸ οὖς τοῦ ὀντούσιον στοῦντος κυνηγοῦ τὸν ἐλαφρόν γρυλλισμὸν τοῦ προπορευομένου ἀγριοχοίρου, διστις παραίνει τοὺς συντρόφους ν' ἀκολουθῶσιν ἀθορύβως καὶ μετὰ περισκέψεως. "Οπως ἔξελθωσι τοῦ δάσους καὶ φύσισσαν εἰς τὸν πλησίον ἀγρόν, τὸ στίφος δρεῖλει νὰ περάσῃ εὐρύν τινα, διὰ τοῦ δάσους ἀνοιγόμενον δρόμον. Τὸ τόλμημα τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλην προσοχὴν καὶ περίσκεψιν. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στίφους ἀγριόχοιρος ἀναλαβὼν τὴν εὐθύνην τοῦ τολμήματος προπορεύεται μετὰ τῆς δεούσης προφυλάξεως, οἱ δὲ ἑταῖροι ἔπονται τοῖς ἵχνεσι αὐτοῦ, πεποιθότες εἰς τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἐγνωσμένην πειραν τοῦ ἀρχηγοῦ, διστις πολλάκις ἥδη ὠδηγήησεν αὐτοὺς ἀσφαλῶς δι' ὄμοιῶν κινδύνων.

4. ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΕΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ August Wolff (ἐν σελ. 268).